

Ptáci v termice

Stalo se koncem osmdesátých let na MS v bývalé Jugoslávii. Létalo se na vyprahlé, řídkou trávou porostlé planině. Pekelné vedro, už v 6 ráno teploměr na hotelu ukazoval bezmála 30 stupňů ve stínu. Třetí den mistrovství, kategorie F1C, asi čtvrté nebo páté kolo, tedy kolem poledne, pravidelné termické závany ustaly, vzduch ztěžkl a ani se nehnul, na nebi ani mráčku, slunce stálo v nadhlavníku a nemilosrdně pražilo do zbytků trávy a do nás.

Kdo to někdy viděl ví, že Céčkaři neboli motoráčkáři v takové chvíli volí vyčkávací taktiku. Tedy čekají, až někdo nevydrží s nervy a hodí to „tam“. Pak se celé startovní pole rozeřeve jekotem několika desítek motorů vyhnaných do otáček, a za pár minut je zas ticho. My ostatní, Áčkaři – roztahovadla a Béčkaři – gumičkáři jsme plnili v té chvíli mávací a donáškovou službu a čekali asi 200 metrů od startovní čáry, až někdo poletí.

Ted' bylo krátce po poledni, vzduch se ani nehnul, což nám sice vyhovovalo, protože se pro éra nemuselo daleko, ale alespoň lehký vánek by zase trochu ochladil naše rozpálená a potem zbrocená těla. Většinou všichni mlčeli, seděli na zbytcích trávy a šetřili síly. Jen Ivan Hořejší, chladící si hlavu a ramena mokrým ručníkem, který velmi záhy usychal, vzpomínal na závistivé kolegy sedící nyní pravděpodobně v Československu v Plzni v podstatně chladnější kanceláři. Neustále mumlal jejich slova na rozloučenou: „Jó, ty se máš, ty si jedeš do Jugoslávie...“.

Mrtvolnou scénu náhle oživil někdo ukazující do dále na nehybné nebe. Byla tam černá tečka a blížila se, pak se z tečky zrodil čáp letící jak po pravítku přímo na nás. To už většina malátných postav zvedla hlavy a sledovala tak v nějakých 150 – 200 metrech letícího čápa neúnavně mávajícího křídly. Téměř už nad námi najednou přestal mávat a „kopnul tam pravou“. Termika! To probralo i největší ospalce a všichni jsme se zájmem pozorovali kroužícího ptáka. Nebyli jsme sami – kde se vzal, tu se vzal, mezi posedávajícími skupinkami lidí se najednou vztyčil další čáp a po krátkém rozběhu směrem ke svému druhovi ve výšce na obloze se taktéž vznesl. Byl asi vedrem velmi unaven, protože ve výšce necelých čtyř metrů přestal mávat a „kopnul tam pravou“, chtíc bezpracně stoupat v termice po vzoru svého soukmenovce o 200 metrů výše. Záhy poznal, že to nejen nestoupá, ale klesá, a tak opět párkrát mávl křídly, aby se vznesl výš, termice vstříc. Tuto hru několikrát opakoval, ale jakmile přestal mávat, začal hned klesat.

Sledovali jsme s velkým zájmem jeho boj, až to jeden z nedaleko sedících Angličanů nevydržel, vstal a točíc trikem nad hlavou se snažil utrhnout mu vysněný komín. Za chvíli tam pod čápem běhalo a točilo kusy oblečení snad patnáct lidí, čáp ve dvaceti metrech tvrdošijně plachtil a nemával, ale opravdu, za velkého smíchu přihlížejících, začal stoupat! To bylo poprvé a zatím naposledy, kdy jsem viděl, že člověk tímto směšným počínáním trhá stoupáky nejen pro svá letadla, ale i pro ptáky. Konec scénky byl přetržen kvílením několika desítek motorů deroucích se do výšin.

Konec zábavy a do práce. Které éro je to Vencovo?